

РЕШЕНИЕ

№ 5828

гр. София, 17.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 04.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **6298** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. Ф. М., гражданин на Република И., с адрес за призоваване: [населено място], жк Фондови жилища [жилищен адрес] срещу Решение № 618/26.04.2013 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Навеждат се доводи, затова че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил събраните доказателства и не е взел предвид обстоятелството, че обстановката в И. непрекъснато се влошава, което е видно и от изготвените от самия него справки. Развити са пространни разсъждения относно това, как следва да се тълкува чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с решение, постановено по дело № С-465/2007 г. на СЕС, според което търсещият закрила не е длъжен да доказва, че е индивидуално застрашен в страната си по произход. Цитирани са информации от общодостъпни източници, касаещи обстановката в И.. Според оспорваният, той е бил член на партията „Б.” и като такъв е могъл да бъде подложен на преследване. Чичо му и баща му също са били членове на тази партия и през 2012 г. са били арестувани. За М. не съществува никакво съмнение, че ако се върне в И., животът му ще бъде застрашен.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорваният се явява лично. Назначеният му по реда на ЗПП процесуален представител адвокат С. и поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения

в писмен вид.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юриконсулт С. оспорва жалбата.

Участвалият в производството прокурор, дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 4362/20.02.2013 г. до Държавната агенция за бежанците Х. Ф. М., гражданин на Република И. е поискал предоставяне на закрила. Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 4362/20.02.2013 г.

Чужденецът твърди, че е напуснал легално И. в през 2009 г., установявайки първоначално в С., след което е преминал в Турция. От там с помощта на трафиканти е пресякъл „зелената граница” с Б..

Производството е проведено в Регистрационно-приемателен център - [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 21.02.2013 г. с Х. Ф. М. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол № УП 4362 от същата дата, при което той е описал бежанската си история.

Видно от писмо № Т-2180 от 20.03.2013 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Т” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Х. Ф. М., в случай че същия отговаря на условията по ЗУБ.

На 28.03.2013 г. с търсеция закрила е проведено повторно интервю. Оспорващият е изтъкнал допълнителни причини за напускането на страната по произход, посочвайки, че до 2006 г. е живял в Б., кв. Я., след което е бил принуден да се пресели в [населено място], заради избухналата на верска основа война между шиити и сунити. В областта, където М. живеел със семейството си преобладаващо мнозинство били сунитите, които общували с организации, свързани с Ал К.. Много хора били отвлечени, след което се разбрало, че са убити. Оспорващият твърди, че по време на режима на С. Х. е служил в Републиканската Гвардия. След преместването му в К. той разбрал, че хора от Ал К. са го търсили, като са питали съседите за него. Това го мотивирало да напусне И..

Оспорващият е представил пред административния орган документ за иракско гражданство и свидетелство за сключен брак.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Към събрания доказателствен материал са приобщени писмо № 1588/29.05.2009 г., изготвено от Върховния Комисариат по бежанците при ООН /ВКБООН/, относно насоки за определянето на критериите за оценка на нуждата от закрила на граждани на И., резюме на бележките относно насоките за определянето на критериите за оценка на нуждата от закрила на граждани на И. от 2009 г. на ВКБООН и справка № 01-2975/19.04.2013 г., относно актуалната обстановка в К. и относно преследване на

бивши членове на партията Б..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решение № 618/26.04.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС е било съобщено на Х. Ф. М., чрез изпращането му по пощата, като административният орган е приел, че това е станало на 06.06.2013 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 20.06.2013 г. /вх. № УП-4362/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 87 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Х. Ф. М. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От общодостъпни източници на информация се установява, че през 2012 г. обстановката в И. и по-конкретно в столицата Б. остава нестабилна. Терористичните нападения са насочени най-често срещу представители на шиитската общност, защото сунитите обвиняват често премиерът на страната М., който е шиит, че ги дискриминира. Налице е активизиране на някои терористични групи, като обект на нападенията остават политически фигури, служители на органите за сигурност и магистрати. През лятото на 2012 г. в столицата Б. имало вълна от кървави нападения с голям брой убити и ранени.

В останалата част от страната, след изтеглянето на американските сили, ситуацията не може да бъде оценена еднозначно. Иракските сили са постигнали значителни тактически успехи срещу терористичните групи. Въпреки намаления брой на нападенията, такива продължават да се извършват, като обекти най-често са лица, работещи за правителството и американските компании. Наблюдава се интензификация в централен И., Б., К. и М..

Макар, в цялост да се наблюдава подобрение на сигурността, състоянието на човешките права и поддържането на сигурността остават в много тесни граници. Няма определена група от населението, която да е обект на насилие, но държавата като цяло, въпреки полаганите усилия на силите за сигурност и армията не може още в пълна степен да се справи с терористичните заплахи. Бунтовническите групи, извършвайки нападения, желаят най-вече да изтъкнат факта, че могат да ги вършат безнаказано, като по този начин оказват натиск на правителството за получаване на политически облаги.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от Х. Ф. М. доводи, касаещи търсеното от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в И., ще бъде убит или че е бил заплашван. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Не е установено, че оспорващият е бил подложен на преследване, заради неговите религиозна или етническа принадлежност или политически възгледи. Настоящият съдебен състав не намира за доказани твърденията, че той е бил заплашван. Няма никакви преки или косвени

доказателства, потвърждаващи бежанската му история. Не може да се приеме и за доказано твърдението, че същият като бивш член на партията Б. и на Републиканската гвардия на С. Х.. От описаната по-горе справка се установява, че през последните години е започнал процес на реинтегриране на лицата, свързани с бившия режим в обществения живот, като им е предоставена възможността за завръщане на длъжностите, от които са били освободени. Тези обстоятелства подлагат на основателно съмнение твърденията на оспорващия, че се е страхувал за живота си. Той не сочи, че е бил арестуван или съден, а само че някакви лица са го търсили при съседите му. Противоречията и неяснотите в обясненията, дадени при различните интервюта, както и пред съда, налагат извода, че на същите не може да се даде вяра в пълна степен.

Обстоятелството, че М. е болен, поради което е бил подложен на операция в Б., не е относимо към преценката за наличието на материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец.

Във връзка с изложеното, настоящият съдебен състав намира, че на Х. Ф. М. законосъобразно е отказано предоставянето на статут на бежанец.

От друга страна поред общоприетите критерии на Върховния Комисариат за Бежанците на ООН, преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и следва да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той. Подробни съображения в тази насока са изложени и в публикуваните на интернет-страницата /електронен адрес: www.unhcr.org/ на Комисариата доклади за обстановката в И.. По тези съображения повечето европейски държави разглеждат на индивидуален принцип молбите на иракските граждани за предоставянето на закрила, видно от посочената справка, вземайки като основен критерий за тяхната основателност, мястото от където произхождат кандидатите. Посочено е, че следва да се предоставя закрила на граждани на И. с произход от централните и южните райони на страната, като се прецени дали те не принадлежат към някоя уязвима група. Съдът не може да възприеме безрезервно това мнение, защото мнението на ВКБООН е от 2009 г., а ситуацията в И. е динамична и без съмнение се е променила за изминалите три години.

Няма съмнение, че в Б. има спорадични актове на насилие, съпроводени с жертви. В [населено място], който е свещен за шиитската общност се извършват също терористични атаки, но степента на насилие не е такава, че да може да се приеме, че е налице въоръжен конфликт или „безогледно насилие”, засягащи цялото цивилно население. Властите взимат множество мерки за сигурност, особено по време на религиозните празници, които имат ефект, защото през последните месеци няма данни за мащабни терористични действия. От приложените по преписката справки не се установява, в момента в И. да е налице въоръжен конфликт, при който мирното население да е подложено на безогледно насилие. Терористичните атаки са по-скоро с инцидентен характер, като властите в страната, макар и не винаги успешно, прилагат мерки за тяхното предотвратяване. Мирното население, макар, че потенциално може да пострада от тези прояви на тероризъм, като цяло не е заплашено ежедневно, а и в страната съществуват достатъчно места, където няма нападения и където би могло да се живее спокойно. Тези обстоятелства мотивират съда да приеме, че в мястото където е живял оспорващият по негови твърдения – [населено място] и [населено място], в последствие има условия за сравнително безопасен и нормален живот. За оспорващия

е имало възможност да се премести и в друга част на страната, където отново според твърденията му живее семейството му и където очевидно и той е могъл да живее относително спокойно.

По изложените съображения съдът намира, че на Х. Ф. М. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Ответникът по оспорването не е поискал присъждане на разноски, затова на същия такива не са дължат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Ф. М., гражданин на Република И., с адрес за призоваване: [населено място], жк Фондови жилища [жилищен адрес] срещу Решение № 618/26.04.2013 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е постановено в срока по чл. 90 от ЗУБ и подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република Б..